

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/302/2020
Identifikačné číslo spisu: 1615207626
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1615207626.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému Y. Š., bývajúcemu v L., Q. XXX/XX, o zaplatenie 2 143,02 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 4 C 552/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2020 sp. zn. 6 Co 5/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 5/2020-90 z 27. mája 2020 v potvrdzujúcom výroku, ktorým bola žaloba v časti uplatneného úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2 143,02 eura od 25. apríla 2015 do zaplatenia zamietnutá, vo výroku o trovách odvolacieho konania a rozsudok Okresného súdu Malacky č. k. 4 C 552/2015-58 z 18. októbra 2019 v časti zamietavého výroku o zaplatenie uplatneného úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2 143,02 eura od 25. apríla 2015 do zaplatenia a vo výroku o trovách prvoinštančného konania z r u š u j e a v e c v rozsahu zrušenia v r a c i a Okresnému súdu Malacky na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky rozsudkom č. k. 4 C 552/2015-58 z 18. októbra 2019 konanie v časti o zaplatenie 4,71 eura zastavil. Uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 2 143,02 eura, úroky vo výške 128,58 eura, úroky z omeškania vo výške 3,12 eura a úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2 143,02 eura od 25. apríla 2015 do zaplatenia. Žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,58 %.

1.1. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav a uviedol, že strany sporu uzavreli 31. januára 2013 úverovú zmluvu č. XXXXX na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanému bezúčelový úver vo výške 3 000,- eur pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 17,9 % p. a., výške ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 21,22 % a priemernej RPMN vo výške 20,9 %. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť predstavovala sumu 4 680,- eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 60 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 76,01 eura splatných vždy v 20. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola 20. februára 2013 a konečná splatnosť úveru k 22. januáru 2018. V prípade nezaplatenia anuitnej splátky bol dojednaný úrok

z omeškania vo výške 8 % p. a. z nesplatennej anuitnej splátky až do jej zaplataenia. Listom z 24. apríla 2015 žalobkyňa zosplatnila úver so zostatkom vo výške 2 334,72 eura s príslušenstvom do 4. mája 2015. Žalovaný uhradil splátky v celkovej sume 1 750,71 eura.

1.2. Následne citoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákona o spotrebiteľských úveroch“) a žalobe vyhovel o zaplataenie 2 143,02 eura z titulu istiny spolu s 8 % úrokom z omeškania od 25. apríla 2015 do zaplataenia v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 10c, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom k 31. januáru 2013. Zároveň priznal riadne úroky z úveru vo výške 128,58 eura od ich splatnosti do zosplataenia (25. apríla 2015) a úroky z omeškania vo výške 3,12 eura (vyčíslený vo výške 8 % ročne za omeškané splátky do zosplataenia úveru).

1.3. Žalobu v časti zmluvného úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2 143,02 eura od 25. apríla 2015 do zaplataenia zamietol ako neopodstatnenú z dôvodu, že žalobkyňa ako veriteľke patrí nárok na dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov len za obdobie do splatnosti dlhu (t. j. do zosplataenia úveru, ktoré sa v danom prípade uskutočnilo 24. apríla 2015), následne sa dlžník s plnením dlhu dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania. Zároveň zamietol žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplataených úrokov v sume 128,58 eura od 25. apríla 2015 do zaplataenia z dôvodu, že s ohľadom na zásadu zákazu anatocizmu (úročenia úrokov), t. j. zákazu požadovať príslušenstvo pohľadávky (úrokov z omeškania) z jej príslušenstva (zmluvných úrokov). Konanie v časti o zmluvné úroky do zosplataenia vo výške 3,20 eura, úrokov z omeškania do zosplataenia vo výške 1,51 eura, na základe dispozitívneho úkonu žalobkyne zastavil v súlade s § 145 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 a § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom č. k. 6 Co 5/2020-90 z 27. mája 2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie, ako aj s právnym posúdením nároku na zmluvné úroky po zosplataení. Uviedol, že zosplataením úveru nastáva stav, kedy dlžník stráca právo vrátiť poskytnuté finančné prostriedky v režime výhody splátok a veriteľovi vzniká nárok na ich okamžité a jednorazové vrátenie. Veriteľovi tak odpadá obmedzenie jeho práva disponovať s poskytnutými finančnými prostriedkami, ktoré dlžník už nie je oprávnený mať u seba a užívať ich, a preto nie je dôvod, aby veriteľ za ne ďalej inkasoval odplatu vo forme úrokov, pretože tie by mu patrili len za stavu oprávnenej držby poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. To znamená, že po vyhlásení predčasnej splatnosti celého dlhu (zosplataení spotrebiteľského úveru), ktorým zároveň dochádza k ukončeniu zmluvného vzťahu veriteľa a dlžníka, veriteľ už nie je oprávnený žiadať popri plnení istiny aj zmluvne dohodnuté úroky z dlžnej sumy, ale má nárok len na úroky z omeškania, ktoré sú zákonným sankčným mechanizmom pre prípad omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťaženiu v podobe platenia úrokov z úveru a úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vo vzťahu namietaného nepriznania úrokov z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplataenia, poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Českej republiky (R5/2006) a s prihliadnutím na totožnú právnú úpravu vyplývajúcu z § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, považoval nepriznanie úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov za správne. Napadnuté rozhodnutie v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania ako vecne správne potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti potvrdzujúceho výroku o nepriznaní uplatneného

úroku z úveru podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru aj za obdobie po zosplatnení úveru až do jeho vrátenia, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom ide o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa jej názoru nárok na zaplatenie úroku, ktorý je cenou (odplatom) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov a nemožno ho považovať, resp. zamieňať so sankčným mechanizmom, nie je limitovaný splatnosťou úveru a vyhlásením jeho predčasnej splatnosti nezaniká, ale zo zákona (§ 502 ods. 1 a § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka) trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov dlžníkovi až po ich skutočné vrátenie, teda aj po zosplatnení úveru. Zákon a ani žiadny iný všeobecne záväzný právny predpis nevyučuje paralelné úročenie peňažného záväzku (istiny) po splatnosti úrokom z omeškania a súčasne zmluvne dohodnutým úrokom až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. V opačnom prípade by porušenie povinnosti splácať úver riadne a včas dostalo dlžníka do ekonomicky výhodnejšieho postavenia než v prípade riadneho plnenia svojej povinnosti, keďže sadzba úrokov z omeškania je nižšia ako sadzba dohodnutých úrokov z úveru, čo nemožno považovať za správne. Zároveň dodala, že ňou prezentovaný právny názor sa už objavil aj v rozhodnutiach dovolacieho súdu sp. zn. 5 Cdo 42/2020 a sp. zn. 6 Cdo 113/2018 a rozhodnutí publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, a preto považovala predmetnú právnu otázku týkajúcu sa nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení úveru v kontexte týchto rozhodnutí za definitívne uzatvorenú. Navrhla rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“, resp. najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo, ktorá ešte nebola riešená dovolacím súdom.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež

podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

12. V prejednávanej veci dovolateľka prípustnosť dovolania formálne uplatnila podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, i napriek tomu, že tvrdila, že právna otázka, či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru aj za obdobie po zosplatnení úveru, bola riešená v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 42/2020 a sp. zn. 6 Cdo 113/2018, z ktorých obsahu vyplýva právny záver, že veriteľovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z úveru bez ohľadu na zosplatnenie dlhu patrí, a to aj popri nároku na zaplatenie úrokov z omeškania. Uvedené riešenie tejto otázky považovala definitívne uzavreté.

13. Posúdením uplatnených námietok a vymedzenej právnej otázky dovolateľkou podľa obsahu v súlade s čl. 11 ods. 1 Základných princípov CSP a § 124 ods. 1 CSP (t. j. nie z formálne deklarovaného ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP), ale z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd dospel k záveru, že uplatnený dovolací dôvod vo vzťahu k vymedzenej právnej otázke zakladá jeho prípustnosť. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí, nie už tým, pod ktoré písmeno ustanovenia § 421 ods. 1 CSP ju podradí; prípustnosť podaného dovolania teda dovolací súd posudzuje vždy autonómne podľa jeho obsahu (porov. sp. zn. 8 Cdo 54/2018, sp. zn. I. ÚS 51/2020). Následne dovolací súd skúmal, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP) a či sa dovolací súd pri riešení tejto právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

14. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie, či v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi naďalej patrí zmluvne dohodnutý úrok z istiny alebo má právo požadovať len úroky z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu, veriteľovi nárok na úrok z úveru po jeho zosplatnení už nepatrí, lebo zosplatnením úveru došlo k zániku zmluvného vzťahu medzi jeho účastníkmi a preto sa veriteľ môže od dlžníka domáhať popri plnení istiny už len úrokov z omeškania. Dovolateľka tomuto názoru oponovala a tvrdila, že veriteľovi po zosplatnení úveru nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov nezaniká a za obdobie po zosplatnení úveru má právo od dlžníka paralelne (kumulatívne) požadovať úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov až do ich skutočného vrátenia, ako aj úrok z omeškania.

15. Vo vzťahu k nastolenej právnej otázke je nevyhnutné poznamenať, že v čase rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní v danej veci táto otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v uznesení zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020. Z odôvodnenia vyplýva právny záver, že dohodnutie úrokov je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, t. j. zmluva o úvere teda nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), a že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z povinných náležitostí úverovej zmluvy uvedenie doby jej trvania (§ 9 ods. 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch), čo znamená, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy už pri svojom vzniku časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave týkajúcej sa právneho inštitútu úverov (vrátane spotrebiteľských úverov) explicitné stanovenie konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov avšak absentuje; v § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka sa uvádza len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výška v prípade omeškania dlžníka s platením úveru, nie je týmito právnymi predpismi modifikovaný ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Z toho potom vyplýva, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje žiadny rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, totižto dlžník už disponuje a pokiaľ svoju zmluvnú povinnosť úver splácať riadne a včas

porušil, nemôže z porušenia tejto povinnosti profitovať v tom smere, že sa celkom zbaví povinnosti platiť zmluvne dohodnuté úroky a ďalej ho bude zaťažovať len povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré sú spravidla nižšie ako zmluvne dohodnuté úroky. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech s vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania).

16. Zosplatnenie je teda inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, pri realizácii ktorého však podstata úverového vzťahu a jeho existencia stále zostáva zachovaná. Veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré aktuálne vo svojej dispozičnej sfére nemá, patrí dohodnutá odmena a záväzok dlžníka v podobe platenia tejto dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание mu k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednania a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, a to bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

17. Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal otázkou, dokedy (do ktorého momentu) je povinný dlžník platiť úroky zo spotrebiteľského úveru, ak sa s jeho plnením dostane do omeškania a veriteľ pristúpi k jeho zosplatneniu. Uviedol, že pre dlžníka - spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn., že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a odporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

19. Na uvedenom právnom názore dovolací súd zotrval aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 208/2019, sp. zn. 2 Cdo 263/2019, sp. zn. 3 Cdo 35/2020, sp. zn. 5 Cdo 46/2020, sp. zn. 6 Cdo 56/2020, sp. zn. 7 Cdo 111/2019, sp. zn. 8 Cdo 66/2020, sp. zn. 9 Cdo 24/2020) a preto vyslovený právny názor v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 možno považovať už za ustálený. Dovolací súd nemá žiadny relevantný dôvod sa od tohto právneho názoru v prejednávanej veci odkloniť. Namietanie nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku na zmluvný úrok aj po zosplatnení spotrebiteľského úveru bolo dôvodné. Napadnutým rozhodnutím došlo pri riešení zásadnej právnej otázky k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

20. Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním v napadnutej časti - v zamietavom výroku čo do zaplatenia úrokov z úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere, ako aj v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie, lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením

rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1, 2 CSP) vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

21. O trovách konania (pôvodného i dovolacieho) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 1, 3 CSP).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.